

Pârâți: Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest ABP), Vlaams Financieringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant, Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen NV (VMSW), Christof De Knop, Valérie De Knop, Melissa De Knop, Joanna De Keersmaecker, Marie-Jeanne Thielemans

Altă parte: Vlaams Gewest

Întrebările preliminare

Articolele 21, 45, 49 și 63 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și articolele 22 și 24 din Directiva 2004/38/CE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora[, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE] trebuie interpretate în sensul că se opun unui regim în temeiul căruia o autoritate publică dezvoltă terenuri cu scopul de a oferi pe piață locuințe și loturi spre vânzare sau închiriere, în condiții avantajoase, acordând prioritate persoanelor care au o puternică legătură socială, economică sau socio-culturală cu regiunea unde își desfășoară activitatea această autoritate, cu impunerea unor condiții privind veniturile, pe care majoritatea acestor persoane le pot îndeplini, precum regimul care rezultă din coroborarea:

- besluit van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 25 februari 2014 houdende het provinciaal reglement betreffende de werking en het beheer van het Agentschap voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant – Vlabinvest APB) (decretul Consiliului Provincial al Brabantului Flamand din 25 februarie 2014 de stabilire a Regulamentului provincial privind funcționarea și administrarea Agenției pentru Fond Funciar și Locuințe din Brabantul Flamand – Vlabinvest APB) cu
- articolul 2/2 din Besluit van de Vlaamse regering van 29 september 2006 betreffende de voorwaarden voor de overdracht van onroerende goederen door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen en de sociale huisvestingsmaatschappijen ter uitvoering van de Vlaamse Wooncode (Decretul guvernului flamand din 29 septembrie 2006 privind condițiile de transfer al bunurilor imobile ale Societății Flamande pentru Locuințe și ale societăților de gestionare a locuințelor sociale, de punere în aplicare a Codului flamand al locuințelor [precum și articolul 17 alineatele (2)-(6) din Besluit van de Vlaamse regering van 12 oktober 2007 tot reglementering van het sociale huurstelsel ter uitvoering van titel VII van de Vlaamse Wooncode (Decretul guvernului flamand din 12 octombrie 2007 privind reglementarea sistemului locativ social și de punere în aplicare a titlului VII din Codul flamand al locuințelor)]?

⁽¹⁾ JO 2004, L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56.

Recurs introdus la 9 iunie 2017 de Christoph Klein împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 28 septembrie 2016 în cauza T-309/10 RENV, Christoph Klein/Comisia Europeană

(Cauza C-346/17 P)

(2017/C 300/19)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurrent: Christoph Klein (reprezentant: H.-J. Ahlt, avocat)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Republica Federală Germania

Concluziile recurrentului

Recurrentul solicită Curții:

1. anularea Hotărârii Tribunalului din 28 septembrie 2016 în cauza T-309/10 RENV;

2. obligarea intimătei la plata către recurent a sumei de 1 562 662,30 euro plus dobânzi de la data pronunțării hotărârii, cu opt puncte procentuale mai mari decât dobânda de bază aplicabilă la data în discuție;
3. declararea, pe fond, a faptului că Comisia trebuie să îi despăgubească pe recurent pentru prejudiciul, care urmează să fie stabilit, pe care susține că l-a suferit de la 15 septembrie 2006;
4. obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată;
5. în subsidiar, anularea Hotărârii Tribunalului din 28 septembrie 2016 în cauza T-309/10 RENV și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurentul invocă următoarele motive.

Primul motiv se întemeiază pe faptul că Tribunalul a încălcat al doilea paragraf al articolului 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prin interpretarea eronată a efectului obligatoriu al hotărârii Curții de Justiție și a săvârșit o eroare de drept prin faptul că, din cauza inadmisibilității celui de al patrulea motiv de recurs în cauza C-120/14 P, recurentul nu ar putea solicita despăgubiri în ceea ce privește dispozitivul „effecto”.

Al doilea motiv se întemeiază pe faptul că Tribunalul a încălcat al doilea paragraf al articolului 61 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene prin faptul că nu a fost ținut de aprecierea juridică a Curții. La punctul 95 din hotărârea sa, Curtea ar fi statuat că prima hotărâre atacată ar trebui anulată în măsura în care Tribunalul respinge acțiunea în ceea ce privește cererea având ca obiect obligarea Comisiei la repararea prejudiciului pe care susține că l-ar fi suferit recurentul. Contrar acestei aprecieri, Tribunalul ar ajunge, prin săvârșirea acestei erori, la concluzia că, în lipsa îndeplinirii condițiilor, nu ar exista în principiu un drept la despăgubire.

Al treilea motiv se întemeiază pe faptul că, cu încălcarea articolului 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta ar refuza să constate că, prin inacțiunea sa în procedura privind clauza de salvagardare în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 93/42, Tribunalul a încălcat de asemenea articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale pentru motivul că ar fi vorba despre un motiv nou inadmisibil. Aceasta ar constitui o eroare de drept întrucât recurentul ar fi invocat deja, în cererea sa introductivă, principiul bunei guvernări care, prin conținutul său, corespunde principiului bunei administrări și articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale. Prin urmare, nu ar exista un motiv nou inadmisibil.

Al patrulea motiv se întemeiază pe faptul că Tribunalul ar fi plecat de la principiul că directiva nu ar conferi niciun drept personal recurentului și societății atmed AG. Recurentul susține că aceasta constituie o încălcare a dreptului Uniunii întrucât atât recurentul, cât și atmed sunt destinate într-o procedură privind clauza de salvagardare și că aceștia pot, în calitate de principale părți vizate din punct de vedere economic, să invoce libera circulație a mărfurilor.

Al cincilea motiv se întemeiază pe faptul că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că a negat existența unei legături de cauzalitate între conduita nelegală a Comisiei și prejudiciul invocat. Tribunalul ar fi denaturat astfel faptele și ar fi făcut o calificare juridică eronată a faptelor. În plus, acesta ar fi încălcat în acest mod încă o dată articolul 8 alineatul (2) din Directiva 93/42, nu ar efectua un control jurisdicțional și nu și-ar motiva decizia corespunzător cerințelor legale.

Al șaselea motiv se întemeiază pe faptul că, prin neluarea în considerare a anexelor COM RENV 1 și 2, Tribunalul ar fi denaturat faptele și probele și ar fi încălcat principiul procesului echitabil, dreptul de a fi ascultat, articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale.

Al șaptelea motiv se întemeiază pe faptul că, prin neadmiterea cererii recurentului de a dispune Comisiei să prezinte dosarul procedurii privind clauza de salvagardare, Tribunalul ar fi încălcat principiul procesului echitabil, articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, precum și articolul 64 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului și articolul 24 din Statutul Curții.